

תת"ע 7191/07/13 - מדינת ישראל נגד מוחמד כליל ג'ולאני

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7191-07-13 מדינת ישראל נ' ג'ולאני
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת מרים קסלסי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	מוחמד כליל ג'ולאני

החלטה

בפני בקשה לדחיית ריצוי עונש המאסר ליום 25/12/14.

הנאשם נדון בין היתר ל-3 חודשי מאסר, מתוכם 7 ימים מאחורי סורג ובריח שאמורים היו להתחיל ביום 2/11/14 והיתרה בעבודות שירות. כפי שתואם עם הממונה על עבודות השירות - תחילת העבודות ביום 10/12/14.

הנאשם ביקש להתחיל ריצוי מאסרו אחרי ה 25/12/14 בשל קשיים כלכליים והצורך לטפל בילדיו, כאשר ב 25/12/14 הם יצאו לחופשה ממוסדות החינוך בהם הם לומדים.

ההליכים לפני מתן גזר הדין

מדובר בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף שנעברה ביום 15/7/13, הנאשם הודה ביום 9/7/14, סנגורו ביקש לדחות את מועד גזר הדין לאחר הפגרה, על מנת שיוכל להציג רישיון נהיגה. נעניתי לבקשה ודחיתי הדין ליום 19/10/14, אולם רישיון נהיגה לא הוצג בפני והמחדל כמו גם הסיכון לציבור נותרו בעינם.

ביום 19/10/14 נעשה ניסיון נוסף של הנאשם לדחות הדין ולבקש לצרף התיק לתיק אחר, שתלוי ועומד, אולם בעצה עם עורך דינו, הוחלט שלא לעשות כן, הכל כמופיע בפרוטוקול מאותו היום.

במועד שימוע גזר הדין ביקש הסנגור דחיית עונש ריצוי המאסר ליום 2/11/14 ונעתרתי לבקשה. הדבר היה בתיאום עם הנאשם לצורך התארגנותו.

הבקשות לאחר גזר הדין

ביום 28/10/14 הגיש הנאשם בעצמו בקשה בכתב יד לדחות ריצוי העונש משום שהוא מסיע את ילדיו ומחזירם מבית הספר ולכן מבקש דחייה ל 25/12/14 - המועד בו ילדיו ישהו בחופשה.

דחיתי הבקשה בלא שנימקתי מדוע, ערר על כך התקבל וביהמ"ש המחוזי הורה על עיכוב ריצוי עונש המאסר עד 7 ימים לאחר קבלת החלטה מנומקת.

בהחלטתי מיום 30/10/14 המפנה לקבלת תגובת המאשימה, תהיתי הכיצד מבוקש ממני להיענות לבקשה לדחות ריצוי העונש על מנת להסיע את ילדיו של הנאשם למוסדות החינוך, וזאת שעה שהמשיב אינו מורשה לנהוג והרי על כך לדון למאסר, בשל ביצוע חוזר ונשנה של עבירה זו.

ב"כ הנאשם הבהיר כי הכוונה היתה שהוא מלווה אותם למוסדות החינוך באמצעות מכריו וקרובי משפחה ולא בנהיגה וכי הדחיה נועדה גם לאפשר לנאשם להתפרנס. שמחה אני לשמוע כי למשיב משפחה וקרובים שיכולים לסייע לו בליווי ילדיו למוסדות החינוך ואין הכרח שהוא ילווה את המלווה.

לעניין קשיים כלכליים - אלו היו ויוותרו גם בתקופה הנדחית המבוקשת בה ירצה הנאשם את עונשו.

לאור כל האמור לעיל, לא מוצאת כל טעם בדחייה, מעבר לרצון המובן של הנאשם "לדחות הקץ".

ההלכה הפסוקה היא שעונש יש לרצות בסמוך למועד גזר הדין, מה עוד שניתנו דחיות לבקשת הנאשם וסנגורו, אשר אפשרו ניהול התיק למשך שנה ו-4 חודשים ממועד הגשתו לבית המשפט.

עוד יודגש כי בשל השתוותה של המאשימה בתגובתה, וכאמור היא מתנגדת לבקשה, ונוכח החלטתו של בית המשפט המחוזי לעיכוב עד 7 ימים לאחר מתן החלטה מנומקת, הרי שבפועל זכה המשיב לדחיית ריצוי העונש של כחודש ימים.

לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת חלקית הבקשה באופן שהמשיב יחל לרצות את עבודות השירות בתאריך המקורי שנקבע - 10/12/14 ובסיומם ירצה את 7 ימי המאסר בפועל שנקבעו לו.

מזכירות תעביר ההחלטה בדחיפות לב"כ הנאשם ולסנגוריה הציבורית ותתעד בתיק מועד קבלת ההחלטה לידיהם.

כמו כן תעדכן את שירות בתי הסוהר והממונה על עבודות השירות.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ה, 25 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

